

Auch al hubbe veer Opa kort gekosj,
he a waar veur os unne Opa zoals det mosj.
Opa heat os direk in zien hert gesjloate,
en hubbe same van allerlei leuke dinger genoate.
Veer zulle Opa misse,
Stan en Shelly.

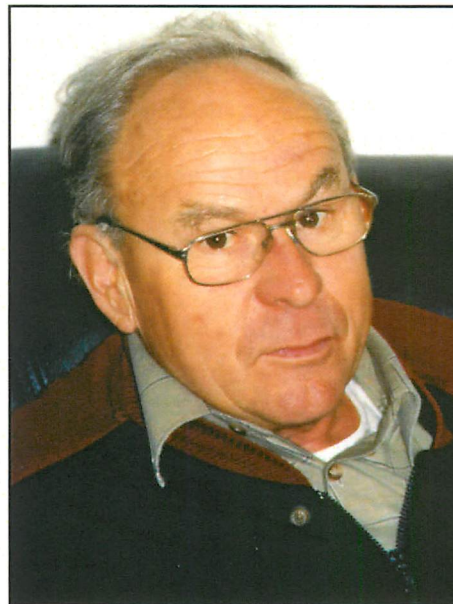
Opa neit meer mit mich noa de beesjes
en neit meer aan die "kwekkerte-betskes".
Opa is noe ein Sjter.
Bedank Lieve Opa,
Britt.

Opa Poeballe ?
Opa Peeltuin ?
Opa Slape.....?
Bedankt Opa,
Sten.

Wij danken U allen voor Uw steun en medeleven tijdens zijn ziekte en voor Uw aanwezigheid bij de uitvaartdienst en crematieplechtigheid.

Ellie Dohmen - Mestrom,
Jack en Jacqueline,
Graad en Leonie, *Stan, Shelly,*
Marc en Francien, *Britt, Sten.*

De plechtige zeswekendienst wordt gehouden op zaterdag 5 Juni 2004 om 19.00 uur in de parochiekerk van de H. Sebastianus te Herkenbosch.

In dankbare herinnering aan

THEI DOHMEN

(Thei van Sjaek)

echtgenoot van **Ellie Mestrom**

* Herkenbosch, 18 september 1940
† Maastricht, 19 april 2004
Crematie te Baexem, 24 april 2004

Lieve Thei,

Na een zeer arbeidsintensief leven heb je op véél te vroege leeftijd afscheid van ons moeten nemen. Tot het laatst toe heb je gevochten om bij ons te kunnen blijven. Maar ondanks je grenzeloos optimisme en eindeloze levensdrang heb je uiteindelijk de ongelijke strijd toch verloren.

Als eerste telg uit een echt Herkenboscher ondernemersgezin moest hij al op jonge leeftijd bijspringen als hulp in de friture en later als chauffeur op de vrachtwagen. Toen vader Sjaek op een gegeven moment te kennen gaf dat hij wilde stoppen met het transportbedrijf, heb je deze kans dan ook met beide handen aangegrepen.

Je leven werd getekend door hard werken, grote zorg voor jouw dierbaren en last but not least eenvoud. Kleine, simpele details sierden jouw levensstijl. Uiterlijk vertoon was je vreemd. Openhartig stond je altijd voor iedereen klaar als vrijwilliger. Of dat nu voor de schutterij, de visclub of het V.A.T.'90 was. Thei stond altijd belangeloos klaar, met of zonder zijn vrachtwagen.

In de schaarse vrije tijd die je had, was je een groot liefhebber van de buitenlucht. Zo had je de zaterdagmiddag steevast gereserveerd voor een tocht met een van je kleinkinderen.

Schitterend was het om te zien hoe je straalde wanneer je met je kleinkinderen "noa de beesjes" en/of het Fatima Kapelke kon gaan. De zondagochtend was vervolgens ingeruimd voor het wielrennen of voor het vissen met je zoon Graad. Vele uren hebben jullie samen doorgebracht aan de waterkant. Turend naar jullie dobber, of struinend langs de waterkant hopende op een mooie snoek. Verder was schaatsen ook een grote passie van jou. Als 's winters het werkaanbod in de wegenbouw wat minder was en de temperatuur ook maar even onder nul daalde, dan stond jij al met de schaatsen op de fiets klaar om met je trouwe schaatscompagnon Wullem het ijs te gaan testen (wat ook wel eens resulteerde in een nat pak).

Echter tijdens jullie vakantie 2003 in Frankrijk gaf je aan dat het fysiek niet helemaal in orde was (iets wat trouwens vrij ongebruikelijk voor je was). Toen vervolgens als diagnose leukemie werd gesteld was jij degene die de moed erin hield.

Je verblijf daarna in het AZM werd gekenmerkt door enorme wilskracht, groot doorzettingsvermogen en een zéér positieve instelling. Niet voor niets werd je aldaar beschouwd als een voorbeeldig patiënt.

Toen de eerste transplantatie met stamcellen van je broer Henk succes leek te hebben was de euforie bij ons allen groot. Maar helaas gaf je ziekte zich niet zomaar gewonnen en moest je een tweede transplantatie ondergaan. Dit bleek echter te veel van het goede te zijn en uiteindelijk moest zelfs jij je gewonnen geven. Je laatste verblijf was kort, maar je strijd was hevig.

Desondanks zijn wij zeer dankbaar dat we jou tijdens je laatste rit bij hebben mogen staan. Bitter is het echter wel dat je niet van je welverdiende pensioen hebt mogen gaan genieten.

Pap je bent en blijft een groot voorbeeld voor ons allen.
Some day we will meet again,

Ellie, Jack en Jacqueline, Graad en Leonie, Marc en Francien.